

**עין משפט
גד מצוה**

מוט:

אלו עוברין פרק שלישי פסחים

מסורת הש"ס

נב א מיי שס ה: לנ
טופיע שס כו:
גג ב מיי פייח הני
פודת אלכס ב טננ
לאון די טור שיע ח"מ
סימן ל"ב פתח ו:
גד ג מיי פיי מהל'
מגלות הלכס ו סטנ
עשין ו טופיע ח"מ סי'
ל"ב פתח ג:
גד ג מיי פיי מהלס
גכוסת ה' ה טננ
עשין ו טופיע ח"מ סי'
קדס כטי ו וסי קלו פתח:
ל"ב פתח ג:
גד ג מיי פיי מהל'
מגלות הלכס ו סטנ
עשין ו טופיע ח"מ סי'
ל"ב פתח ג:
גד ג מיי פיי מהל'
מגלות הלכס ו סטנ
עשין ו טופיע ח"מ סי'

אמר רב כהנא אי לאו דנסיב כהנא לא גליא. משמע שלא היה כהן והא דלמרינן פ"ק דקדושין (דף טז.) רב כהנא שקל סודרה בפדיון הדין בשביל אשתו היא לוקח כדלמרינן פ"ק הרווע (חולין דף קנב.) רב כהנא הוא אכיל בשביל אשתו והא דלמר פפרק ערבי פסקים (לקמן קיג.) א"ל רב לרב כהנא פשוט נגילתא בשוקא ושקול אגרא ולא תימא כהנא [וגברא] רבא אלא לא בשביל שהיה כהן אלא שכן היא שמו: לא מצא בת גבאי צדקה וישא בת מלמד תינוקות. משמע דגבאי דקדק עדיפי ממלמדי תינוקות והא דלמר פפרק השומפין (ב"ב ה:) והמשכילים ויהיו מוהר הרקיע אלו גבאי דקדק ומלדיקי הדינס כוכבים אלו ממלדי תינוקות ל"ל דוהר הרקיע עדיף מוהר כוכבים: מ"ה ארי דורס ואובא. פ"ק דורס ואובא ואין ממתין עד שמתפייסם:

רבינו הגאון

תניא ר' אמר ע"ה הארץ אסור לאכול בשר שנאמר זאת תורת הבהמה. אמר ר' אליעזר עם הארץ מותר לגתור ביום הכפורים שולח ליהויה בשבת. אמר ר' אמר ע"ה הארץ אסור לאכול בשר שנאמר ואת תורת הבהמה והעוף כל העוסק בתורה מותר לאכול בשר ועוף וכל שאינו עוסק בתורה אסור לאכול בשר בהמה ועוף: אמר רבי אלעזר עם הארץ מותר לנוהרו ביום הכיפורים שולח להורות בשבת אמרו לו תלמידיו ר' אמר להן זה מעון ברכה וזה אינו מעון ברכה: אמר רבי אלעזר עם הארץ אסור להתלוות עמו בדרך שנאמר יכי היא חייך ואורך ימך על חייך לא חס על חיי חבירו לא כל שכן אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן עם הארץ מותר לקורעו כרג אמר רבי שמואל בר יצחק ומגבוי: תניא אמר רבי עקיבא כשהייתי עם הארץ אמרתי מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור אמרו לו תלמידיו רבי אמרו ככלב אמר להן זה נושך ושובר עצם וזה נושך ואינו שובר עצם: תניא היה רבי מאיר אמר כל המשיא בתו לעם הארץ כאילו כופתה ומניחה לפני ארי מה ארי דורס ואוכל ואין לו בושת פנים עם הארץ כמה ובועל ואין לו בושת פנים: תניא רבי אליעזר אמר אין אילמלא אנו צריכין להם למשא ומתן הין הורגין אותנו תנא רבי חייא כל העוסק בתורה לפני עם הארץ כאילו בועל ארוסתו בפניו שנאמר תורה צוה לנו משה מורשה אל תקרי מורשה אלא מאורסה גדולה שנאה ששונאין עמי הארץ לתלמיד חכם יותר משנאה ששונאין עובדי כוכבים את ישראל ונשותיהן יותר מזה: תנא שנה ופירש יותר מכולן תנו רבנן ששה דברים נאמרו בעמי הארץ אין מוסרין להם עדות ואין מקבלין ממנו עדות ואין מוליין להן סוד: ואין ממנין אותן אפוסטרופוס על היתומים ואין ממנין אותן אפוסטרופוס על קופה של צדקה ואין מתלוין עמהן בדרך ויש אומרים אף אין מכריזין על אבידתו ותנא קמא ומנין דנפיך מיניה ורעא מעליא ואכיל ליה שנאמר יכין וצדיק ילכש: וכן מי שיצא וכי: למימרא דרבי מאיר סבר כביצה הוא דחשיב ורבי יהודה סבר כזית נמי חשיב ורמינדי עד כמה הן מוזמנין יעד כזית ורבי יהודה אומר עד כביצה אמר רבי יוחנן מוחלפת השיטה אבי אמר לעולם לא תיפוך התם בקראי פליגי הכא כסברא פליגי התם בקראי פליגי רבי מאיר סבר ואכלת זו אכילה ושבעת זו שתיה ואכילה כזית ורבי יהודה סבר ואכלת ושבעת אכילה שיש בה שביעה והוא אמר לך לא בעיך אכילה שיש בה שביעה, ולא תהיי פחות מכביצה, והכא כסברא פליגי, ר"מ מקיש ליה לטומאתו מה טומאתו מכביצה אף חזרותו כבביצה, ר' יהודה אומר לך כזית. מה נותר איתרו ככית, אכילה כזית, והא דתניא כזית כית, אכילה כזית, מה נותר איתרו ככית.

ואינו מתקבל: תנו רבנן אלעולם ימור אדם כל מה שיש לו וישא בת תלמיד חכם לא מצא בת תלמיד חכם וישא בת גדולי הדור לא מצא בת גדולי הדור ראשי כנסיות לא מצא בת ראשי כנסיות לא מצא בת ראשי כנסיות וישא בת גבאי צדקה לא מצא בת גבאי צדקה ולא מצא בת מלמדי תינוקות ולא מצא בת עמי הארץ מפני שהן שקץ ונשותיהן שרץ ועל בנותיהן הוא אומר יארוך שוכב עם כל בהמה תניא ר' אומר עם הארץ אסור לאכול בשר (בהמה) שנאמר זאת תורת הבהמה והעוף כל העוסק בתורה מותר לאכול בשר ועוף וכל שאינו עוסק בתורה אסור לאכול בשר בהמה ועוף: אמר רבי אלעזר עם הארץ מותר לנוהרו ביום הכיפורים שולח להורות בשבת אמרו לו תלמידיו ר' אמר להן זה מעון ברכה וזה אינו מעון ברכה: אמר רבי אלעזר עם הארץ אסור להתלוות עמו בדרך שנאמר יכי היא חייך ואורך ימך על חייך לא חס על חיי חבירו לא כל שכן אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן עם הארץ מותר לקורעו כרג אמר רבי שמואל בר יצחק ומגבוי: תניא אמר רבי עקיבא כשהייתי עם הארץ אמרתי מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור אמרו לו תלמידיו רבי אמרו ככלב אמר להן זה נושך ושובר עצם וזה נושך ואינו שובר עצם: תניא היה רבי מאיר אמר כל המשיא בתו לעם הארץ כאילו כופתה ומניחה לפני ארי מה ארי דורס ואוכל ואין לו בושת פנים עם הארץ כמה ובועל ואין לו בושת פנים: תניא רבי אליעזר אמר אין אילמלא אנו צריכין להם למשא ומתן הין הורגין אותנו תנא רבי חייא כל העוסק בתורה לפני עם הארץ כאילו בועל ארוסתו בפניו שנאמר תורה צוה לנו משה מורשה אל תקרי מורשה אלא מאורסה גדולה שנאה ששונאין עמי הארץ לתלמיד חכם יותר משנאה ששונאין עובדי כוכבים את ישראל ונשותיהן יותר מזה: תנא שנה ופירש יותר מכולן תנו רבנן ששה דברים נאמרו בעמי הארץ אין מוסרין להם עדות ואין מקבלין ממנו עדות ואין מוליין להן סוד: ואין ממנין אותן אפוסטרופוס על היתומים ואין ממנין אותן אפוסטרופוס על קופה של צדקה ואין מתלוין עמהן בדרך ויש אומרים אף אין מכריזין על אבידתו ותנא קמא ומנין דנפיך מיניה ורעא מעליא ואכיל ליה שנאמר יכין וצדיק ילכש: וכן מי שיצא וכי: למימרא דרבי מאיר סבר כביצה הוא דחשיב ורבי יהודה סבר כזית נמי חשיב ורמינדי עד כמה הן מוזמנין יעד כזית ורבי יהודה אומר עד כביצה אמר רבי יוחנן מוחלפת השיטה אבי אמר לעולם לא תיפוך התם בקראי פליגי הכא כסברא פליגי התם בקראי פליגי רבי מאיר סבר ואכלת זו אכילה ושבעת זו שתיה ואכילה כזית ורבי יהודה סבר ואכלת ושבעת אכילה שיש בה שביעה והוא אמר לך לא בעיך אכילה שיש בה שביעה, ולא תהיי פחות מכביצה, והכא כסברא פליגי, ר"מ מקיש ליה לטומאתו מה טומאתו מכביצה אף חזרותו כבביצה, ר' יהודה אומר לך כזית. מה נותר איתרו ככית, אכילה כזית, והא דתניא כזית כית, אכילה כזית, מה נותר איתרו ככית.

רבינו הגאון

תניא ר' אמר ע"ה הארץ אסור לאכול בשר שנאמר זאת תורת הבהמה. אמר ר' אליעזר עם הארץ מותר לגתור ביום הכפורים שולח ליהויה בשבת. אמר ר' אמר ע"ה הארץ אסור לאכול בשר שנאמר ואת תורת הבהמה והעוף כל העוסק בתורה מותר לאכול בשר ועוף וכל שאינו עוסק בתורה אסור לאכול בשר בהמה ועוף: אמר רבי אלעזר עם הארץ מותר לנוהרו ביום הכיפורים שולח להורות בשבת אמרו לו תלמידיו ר' אמר להן זה מעון ברכה וזה אינו מעון ברכה: אמר רבי אלעזר עם הארץ אסור להתלוות עמו בדרך שנאמר יכי היא חייך ואורך ימך על חייך לא חס על חיי חבירו לא כל שכן אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן עם הארץ מותר לקורעו כרג אמר רבי שמואל בר יצחק ומגבוי: תניא אמר רבי עקיבא כשהייתי עם הארץ אמרתי מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור אמרו לו תלמידיו רבי אמרו ככלב אמר להן זה נושך ושובר עצם וזה נושך ואינו שובר עצם: תניא היה רבי מאיר אמר כל המשיא בתו לעם הארץ כאילו כופתה ומניחה לפני ארי מה ארי דורס ואוכל ואין לו בושת פנים עם הארץ כמה ובועל ואין לו בושת פנים: תניא רבי אליעזר אמר אין אילמלא אנו צריכין להם למשא ומתן הין הורגין אותנו תנא רבי חייא כל העוסק בתורה לפני עם הארץ כאילו בועל ארוסתו בפניו שנאמר תורה צוה לנו משה מורשה אל תקרי מורשה אלא מאורסה גדולה שנאה ששונאין עמי הארץ לתלמיד חכם יותר משנאה ששונאין עובדי כוכבים את ישראל ונשותיהן יותר מזה: תנא שנה ופירש יותר מכולן תנו רבנן ששה דברים נאמרו בעמי הארץ אין מוסרין להם עדות ואין מקבלין ממנו עדות ואין מוליין להן סוד: ואין ממנין אותן אפוסטרופוס על היתומים ואין ממנין אותן אפוסטרופוס על קופה של צדקה ואין מתלוין עמהן בדרך ויש אומרים אף אין מכריזין על אבידתו ותנא קמא ומנין דנפיך מיניה ורעא מעליא ואכיל ליה שנאמר יכין וצדיק ילכש: וכן מי שיצא וכי: למימרא דרבי מאיר סבר כביצה הוא דחשיב ורבי יהודה סבר כזית נמי חשיב ורמינדי עד כמה הן מוזמנין יעד כזית ורבי יהודה אומר עד כביצה אמר רבי יוחנן מוחלפת השיטה אבי אמר לעולם לא תיפוך התם בקראי פליגי הכא כסברא פליגי התם בקראי פליגי רבי מאיר סבר ואכלת זו אכילה ושבעת זו שתיה ואכילה כזית ורבי יהודה סבר ואכלת ושבעת אכילה שיש בה שביעה והוא אמר לך לא בעיך אכילה שיש בה שביעה, ולא תהיי פחות מכביצה, והכא כסברא פליגי, ר"מ מקיש ליה לטומאתו מה טומאתו מכביצה אף חזרותו כבביצה, ר' יהודה אומר לך כזית. מה נותר איתרו ככית, אכילה כזית, והא דתניא כזית כית, אכילה כזית, מה נותר איתרו ככית.

הדרן ערך אלו עוברין

הכהן דקאמרינן עלה דאין מכריזין עלה אבידתו וכי בעם הארץ אחר מיידי. סט.

1. אדר שבט עם כל
2. זאת תורת הבהמה
3. לא תהיי פחות מכביצה
4. אמר ר' יהודה אומר לך כזית. מה נותר איתרו ככית, אכילה כזית, והא דתניא כזית כית, אכילה כזית, מה נותר איתרו ככית.
5. אמר ר' אמר ע"ה הארץ אסור לאכול בשר שנאמר ואת תורת הבהמה והעוף כל העוסק בתורה מותר לאכול בשר ועוף וכל שאינו עוסק בתורה אסור לאכול בשר בהמה ועוף: אמר רבי אלעזר עם הארץ מותר לנוהרו ביום הכיפורים שולח להורות בשבת אמרו לו תלמידיו ר' אמר להן זה מעון ברכה וזה אינו מעון ברכה: אמר רבי אלעזר עם הארץ אסור להתלוות עמו בדרך שנאמר יכי היא חייך ואורך ימך על חייך לא חס על חיי חבירו לא כל שכן אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן עם הארץ מותר לקורעו כרג אמר רבי שמואל בר יצחק ומגבוי: תניא אמר רבי עקיבא כשהייתי עם הארץ אמרתי מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור אמרו לו תלמידיו רבי אמרו ככלב אמר להן זה נושך ושובר עצם וזה נושך ואינו שובר עצם: תניא היה רבי מאיר אמר כל המשיא בתו לעם הארץ כאילו כופתה ומניחה לפני ארי מה ארי דורס ואוכל ואין לו בושת פנים עם הארץ כמה ובועל ואין לו בושת פנים: תניא רבי אליעזר אמר אין אילמלא אנו צריכין להם למשא ומתן הין הורגין אותנו תנא רבי חייא כל העוסק בתורה לפני עם הארץ כאילו בועל ארוסתו בפניו שנאמר תורה צוה לנו משה מורשה אל תקרי מורשה אלא מאורסה גדולה שנאה ששונאין עמי הארץ לתלמיד חכם יותר משנאה ששונאין עובדי כוכבים את ישראל ונשותיהן יותר מזה: תנא שנה ופירש יותר מכולן תנו רבנן ששה דברים נאמרו בעמי הארץ אין מוסרין להם עדות ואין מקבלין ממנו עדות ואין מוליין להן סוד: ואין ממנין אותן אפוסטרופוס על היתומים ואין ממנין אותן אפוסטרופוס על קופה של צדקה ואין מתלוין עמהן בדרך ויש אומרים אף אין מכריזין על אבידתו ותנא קמא ומנין דנפיך מיניה ורעא מעליא ואכיל ליה שנאמר יכין וצדיק ילכש: וכן מי שיצא וכי: למימרא דרבי מאיר סבר כביצה הוא דחשיב ורבי יהודה סבר כזית נמי חשיב ורמינדי עד כמה הן מוזמנין יעד כזית ורבי יהודה אומר עד כביצה אמר רבי יוחנן מוחלפת השיטה אבי אמר לעולם לא תיפוך התם בקראי פליגי הכא כסברא פליגי התם בקראי פליגי רבי מאיר סבר ואכלת זו אכילה ושבעת זו שתיה ואכילה כזית ורבי יהודה סבר ואכלת ושבעת אכילה שיש בה שביעה והוא אמר לך לא בעיך אכילה שיש בה שביעה, ולא תהיי פחות מכביצה, והכא כסברא פליגי, ר"מ מקיש ליה לטומאתו מה טומאתו מכביצה אף חזרותו כבביצה, ר' יהודה אומר לך כזית. מה נותר איתרו ככית, אכילה כזית, והא דתניא כזית כית, אכילה כזית, מה נותר איתרו ככית.

מקום שנהגו פרק רביעי פסחים

נא.

עין משפט גד מצוה

ט א נמי פ"א ס"ח
 אסורי ביאה ה"ל טו
 פ"א ט"ז ס"ח פ"א ס"ח
 ע"פ ו' כ"ג
 ב ב"מ ו'ס"ח ו'ס"ח
 ח"א הלכה ו' ט"ז
 ט ט"ז ס"ח פ"א ס"ח
 יא ג מ"ח פ"א ס"ח
 יב ע"פ ס"ח פ"א ס"ח
 יג ע"פ ס"ח פ"א ס"ח
 יד ע"פ ס"ח פ"א ס"ח
 ט"ז ע"פ ס"ח פ"א ס"ח

רבינו הגאון

שהגנה שלא לרחוץ שני
 ארוס באחד, ונכנסו יחדיו
 והלל בני ר"ג לרחוץ
 באחד, ולעזוב עליהם כל
 המדינה, אמרו לא ראונו
 כך מימינו, ונשפט הלל
 ויצא לבית החיצון ולא
 רצה לומר להן מותרים
 אדם, וכן בכור נהגו שלא
 לצאת בשבת בקורדיקסיו,
 פירוש בעל ש"אן לו ע"כ,
 והוא (סנדק) [סנדק], ויצאו
 יהודה והלל בקורדיקסיו
 בשבת, ולעזוב המדינה
 עליהם כו', וכן בעכו נהגו
 שלא ליטב על ספסלי גוים
 בשבת, והדומן לרשב"ג
 וישב בשבת בעכו על
 ספסלי גוים שיש להם
 הבנינות, ולחנות כל
 המדינה וכו', הנה אלו כלן
 לא רצו לומר להם מותרין
 אדם, ושעני בני מדינתם
 נמי כיון דלא כסידור רבנן
 כהו שאמרנו על הכותים,
 שני ארוס מאי טעמא,
 כדתיבא עם הכל אדם
 רוחן חוץ מאביו וחמיו
 ובעל אמו, והוא הדין
 לבעל אחרתו שאמר כמו
 אביו וחמיו ובעל אמו,
 וגורו על שני ארוס אחד
 משום בעל אחרותו, תנא
 תלמידי לא ירחוץ עם רבו
 ואם ירבו צריך לו מותר.
 וירושלמי ר' אלעזר בשם ר'
 אבהו כל דבר שאינו יודע
 שהוא מותר וטעה בו
 באיסור, נשאל ומתירין לו.
 וכל דבר שידוע ששומר
 ונהג בו איסור, נשאל ואין
 מתירין לו. כל הדברים
 ולו אהני כהנהו, נשייא
 דתנן דלא למעבד עבדיא
 בימא דירחא, מנהגא,
 דילא עבד פוקרי שבמא
 ע"ד דיתחפיי סירא, ובשני
 ובחמישי עד דיתחפיי
 עתה, מנהגא, כי אמר
 רבה בר בר חנה בבבלי אכל
 השומן דאיתריא דתננו בו
 בביבלי איסור, כדגרסינן
 בבבלי טרפוה דאקשאתא
 של קובה כ"ע לא פליגי
 דאסור, והוא החלב שעליה
 מלמעלה, דאיתריא [כי הא
 דאמר ר' אריא א"ר אמר
 מקמינן, והבא בבבלי נהגו
 בו איסור, שמעיה דר'
 תנאי הוה קאי קמיה [דר]
 חנינא] אמר קמיה חב ל'
 דאיביל, חזיה דהוה קא
 מהסס א"ל בבבלי א"ר גוס
 שדי, עול לגבי רבה בר
 בר חנה ר' אריא ורבה בר
 נתן, כדחזונו כסיה ליה
 דאיתריא הוה אכיל ליה,
 א"ל שונתו כמותאי שאין
 מתירין בפניהם דברים
 שהגנה בהן איסור, ורבה
 בר בר חנה היכי עבד
 הכי, והתנו נותנין עליו

אי אתה רשאי להתירן בפניהן. תימה א"כ היאך המיר ר' בית
 שאן צפ"ק דמולין (דף ק"א) ומירן רבינו נסים בזמנא דתריס
 דהאי דברים המותרים ואחרים נהגו בהן איסור היינו שידועים
 שהן מותרים והם רוצים להחמיר על עצמם וכן משמע לשנה
 דברים המותרים אבל דברים
 שנוהגים מחמת טעום שפזורים
 שהוא אסור והוא מותר יכול להמיר
 צפניהם² וכן משמע בהדיא בירושלמי
 ט"ז א"ת א"כ אמאי קאמר דילמא אחי
 לאפרושי מן הפטור על החיוב כו"ע
 ידעי וא"ת דמשמע דווקא צנני
 המדינה או כמותאי אינו רשאי להמיר
 אבל צפני חמשים או שלש צפניהם
 מותר ואמאי והא תנן נותנין עליו
 חומרי מקום שיא מש ושהלך לשם
 אורזי³ דמתמיתין איירי זמנהג חשוד
 שנהגו ע"פ מ"ט והכא מירי שנהגו
 בני המדינה מעמם⁴ וכן הנהגו דמיתיי
 ודאיתרא דלקמן קיס ליה דהוי
 מנהג חשוד ור"י מסתפק בזמנהג שאינו
 חשוד דיכולין להמיר צפני מ"ח א"ס
 יכול להמיר להם כדמשמע לקמן ולא
 לנו לומר להם מותרים אדם משום
 דבני המדינה חשוד להו כמותאי אבל
 להלמדים משמע על האומרים
 מותרין אדם או דילמא יכול להמיר
 לעצמו צפניהם אבל להם אינו יכול
 להמיר וה"ק לא רצה לומר להם
 מותרים אדם ומה שהסתמך לא
 מחמת איסור אלא מחמת מנהג שטות
 ולתלמידים היה מתיר לעצמו צפניהם
 אבל לא להם ורשב"א אומר דלא קשה
 ממתני⁵ דרבי אשי דמוקי למתני צ"ל
 דעמו לחזור וזכותאי אפילו דעתו
 לחזור אסור ולאצ"ל דמוקי ה"מ מצבל
 לא"י אבל מא"י מצבל עשדין כותמיהו
 וזכותאי אפילו מא"י מצבל אסור
 והנהו נמי דמיתיי⁶ הוה מא"י מצבל:
 כיון דאנן ביישינן להו וכו'. קשה
 לר"ת דצפ"ק דקנהדרין לו. עשדין
 א. אמר פשיטא מהכא למה מתי
 דהכא שצט והסם ממוקם משמע דבני
 מצבל עדיפי ומירן דה"מ לאפקועי
 ומנהגא⁷ אבל לענין איסור והיתר
 וסמיכה בני א"י עדיפי שלומדים
 תורה צדקים ואמרינן (צ"ב דף ק"א):
עבדינן כותמיהו. לא עשדין
 ב. כותמיהו ה"ל לנמינר
 ומשום פ"ק דמולין (דף ק"א): נקט
 חזי דקאמתי המס כי סלק רבי
 וירא אכל מוגרמת דרבי שמואל
 ופריך ולית ליה לרבי זירא נותנין
 עליו חומרי מקום וכו' ומשני אצ"י
 שראל כיון דאנן ביישינן להו עשדין
 כותמיהו: רבבה בר בר חנה
 דעתו לחזור הוה. ובמולין נמי
 מתקן רבי זירא אין דעמו לחזור
 הוה קת קשה דשמשא לנדיין קמני
 וט' וחומרי מקום שיא מש דעתמו
 לחזור וחומרי מקום שהלך לשם צ"ל
 דעמו לחזור:

אני

חומרי מקום שהלך לשם, והנה בבבלי שהוא שם עתה איסור היו נהגין בה. ופריך רב אשי דעתו לחזור הוה, ומי
 שרעמו לחזור אין נותנין עליו חומרי אותו מקום שהלך לשם. אמר ליה רבה בר בר חנה לבריה, אני שראית את
 ר' יוחנן דאכל דאיתורא כדאי הוא ר' יוחנן לסמוך עליו בפניו ושלא בפניו, אתה לא תאכל לא בפני ולא שלא
 בפני. ככלל שהבא מכה אחר שראה מי שעשה מעשה אצ"פ שהוא עושה כמותו, אחרים אין מומינן עליו, לא
 בפני ולא שלא בפניו. איני והוא איתור דאמר סח לי יוחנן בן אלעזר, ראיית את ר' שמעון בן יוסי בן לקניא

דסרי מינא. של קולא ומולין יומר: הך אינשי נמי. כיון
 ללא גמרי: סרי מינא. קושיא היא דלמו לאימונשי מחלה אף
 מדגן: המפריש מן האורז על הדגן אכיל טבליס דלא חל השם
 על האורז ולא יתקן הדגן והמפריש מן הדגן על האורז מאכל
 טבל לכהן שאין השם חל על הדגן
 כשציל האורז שהם אינו מוחייב
 ונמצא שאין זו חלה אלא טבל:
רוחצין שני ארוס כאחד. ואין כאן
 משום פירוט דנימא ממוך שמניין יחד
 ועכשיו רואין ערומים זה את זה נותנין
 עין איש בצמיחו למשכ זכור: ואין
 רוחצין כו'. כלומר אין נוהגים שני
 ארוס לרחוץ כאחד: **צננול** מקום:
 קורדיקסין. אשקפוי"ש רחבים ולא
 מיישינן דילמא משתלפי ואחי
 לאיתוניהו ארבע אמות ואין דרך
 בני צירי ללכת בקורדיקסין שהן
 נוהגים בהן איסור: **ספסלי נכרים.**
 שהן מוכרין בהן סמורה ולא מיישינן
 להשדף: **כמותאי דמי.** דכיון דלא
 גמרי ולא מקום תורה הוא סרי
 מילתא: **מאזינו וסמוי.** ממוך שרוהו
 וזוכר שמס יא נותן לבו להרהור
 וכן צמתי נותן לבו שליטה אשמו
 מכאן וכן צננול אמותו נמי איכא
 היראהו: **אסוס כבוד אביו.**
 שמשמשו זמרחק: **ואסו אינהו.**
 בני כבוד: **סמדי** לא ירחק עם
 רבו. **שריך** להתניש מכבודו
 וממולא: **ואס היה רבו לריך לו.**
 שמשמשו זמרחק: **אכל דאיתרא.**
 חלב שצפניהם הקיפה שהקיפה כפופה
 ועשויה קשת ואוחז חלב שצמקוס
 היאר אוכלין בני ארץ ישראל ובני
 צבל נוהגין בו איסור: **שוניכו כמותאי.**
 דלמרינן לעיל [ג]: דברים המותרים
 רשאי להמין צפניהן ואוקמה רב
 חסדא זכותאי: **הי מיני מצבל**
מצבל. מעיר לעיר מצבל דכיון דלא
 כפייה לדדי אס ישנה מנהגן לעיניהן
 יש כאן מפני המחלוקת וכל שכן
 מצבל לדרך ישראל אל ישנה את
 מנהג המנוס מפני המחלוקת:
אכל מארץ ישראל מצבל. אס ישנה
 את המנהג מצבל אין כאן מחלוקת
 דאנן כפייתן לבני א"י דאיהו סמיכי
 ובצבל לא סמיכי: **עשדין כותמיהו.**
 כלומר אס צ"ל משם לכאן אין להם
 לשנות מנהגם אלא עשין כמקומן:
אפילו סימא מארץ ישראל מצבל. אל
 ישנה: **לא סאלן** דאיתרא:
 ועל

שווינוכו ככותאי ורבה בר בר חנה לית ליה הא דתנן נותנין עליו חומרי המקום
 ומוארץ ישראל לא"י אי נמי מבבל לא"י אבל מא"י לבבל לא כיון דאנן ביישינן
 להו עשדינן כותמיהו רב אשי אמר אפילו תימא מא"י לבבל להני מיילי היכא
 דאין דעתו לחזור ורבה בר בר חנה דעתו לחזור הוה א"ל רבה בר בר חנה
 לבניה בני לא תאכל לא בפני ולא שלא בפני אני שראית את ר' יוחנן שאכל
 כרי הוא ר' יוחנן לסמוך עליו בפניו ושלא בפניו אתה לא ראית אותו לא תאכל
 בין בפני בין שלא בפני ופליגא דיריה אדיריה דאמר רבה בר בר חנה סח לי
 רבי יוחנן בן אלעזר פעם אחת נכנסתי אחר ר"ש בן רבי יוסי בן לקניא לגינה
 ונמל

א. [ואין להתירן בפניהם]
 ב. שלא יצילו בני אדם
 להקל ויבאו להתיר איסור.
 ט. עירובין ק"א:
 ז. ועובדא דבית שאן
 טז. שנת היה שהיו סבורים
 שהיה ארץ ישראל. מ"ח
 ח"א. ג. הלכה מותר
 ט. שלא בפניהם אבל מימי
 בפניהם אסור כיון שלא
 עשה מחמת שעת אלא
 משום שהחמירו על עצמן.
 ט"ז. רבי אבהו
 כיון לרב אשי לקמן לא
 קשיא מירי. מ"ח. ט"ז. ט.
 ה. דעכו ח"ל הוה. ט.
 ו. מפני שראש גדלה
 עמהם מ' הירין.

הגהות הב"ח

ח. ת"ח ד"ה עבד
 ח"א. ח"א. ח"א. ח"א. ח"א.
 ה"ל למיר: (א) ע"ד ברוך
 וכו' דהורוהו מקום:

לעני רש"י

אשקפוי"ש
 [אשקפוי"ש] ע"גלים
 ק"ח.

מוסף רש"י

אי אתה רשאי להתירן
 בפניהם. לנצל מנהגם
 דכתיב משום כל יתל
 וכן המורה א"ל צבל
 יתל מן המורה א"ל צבל
 וכן מ"ח א"ל צבל
 ט. וע"כ א"ס. ס"ח
 מיידיה. משום דבני צבל
 אפ"ל לה (מירין ג.) מבבל
 לבבלי. ט. המדינה ה"ל
 ובה מקומות רבים (מירין
 י"ח). כיון דאנן ביישינן
 להו. לבני ארץ ישראל
 לקדים המדע ולעירוב
 שנה דמאיתין שעתא
 כהנה דסודיות (ו"א) וצ"ל
 קמות שאן סמיכה אלא
 (ט"ח). עשדינן כותמיהו.
 ט. חלוק גביהו וכו'
 א"ו לרבינן לתקן כבוד
 למקומות ובא"י הוה אכלי
 ליה

מוסף תוספות

א. [ואין להתירן בפניהם]
 ב. שלא יצילו בני אדם
 להקל ויבאו להתיר איסור.
 ט. עירובין ק"א:
 ז. ועובדא דבית שאן
 טז. שנת היה שהיו סבורים
 שהיה ארץ ישראל. מ"ח
 ח"א. ג. הלכה מותר
 ט. שלא בפניהם אבל מימי
 בפניהם אסור כיון שלא
 עשה מחמת שעת אלא
 משום שהחמירו על עצמן.
 ט"ז. רבי אבהו
 כיון לרב אשי לקמן לא
 קשיא מירי. מ"ח. ט"ז. ט.
 ה. דעכו ח"ל הוה. ט.
 ו. מפני שראש גדלה
 עמהם מ' הירין.

רבינו הגאון

שאינו חייב בחלה.
 ואסיקנא אמר רב אשי
 חזוין אי רובא רבני חזאי
 אורז אכלי לא ניכלה
 זו באפיהו, כי היכי
 דלא תשתנה תורת הלה
 מנייהו, ואי רובא חזאי
 ושערי אכלי ניכלה זו
 ליהא תלת האורז באפיהו,
 כדי שיתברר להם שאין
 דלתת אתה לחלה, דהיישינן